

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. IV. Solvuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

ejusdem intellectiva processionis formaliter tam naturalis quam intelligibilis Imago Patris, ut nulla etiam virtualis distinctionis umbra inter rationem Verbi & Filii intercedat.

§. IV.

Solvuntur objectiones.

14. **O**bjicies primò. Amor in Divinis non minùs formaliter tendit in identitatem naturæ; quam intellectio: ergo Spiritus S. ex amore procedens non minùs procedit in similitudinem naturæ; quam Verbum. Consequentia patet: cum enim in Divinis alia similitudo non detur, quam identica, hoc ipso, quòd aliqua Persona procedit formaliter in identitatem, etiam formaliter procedit in similitudinem naturæ. Antecedens verò probatur. Non minùs amor Divinus est infinitè unitivus; quam intellectio Divina sit representativa & assimilativa: ergo sicut ex eo, quòd intellectio sit infinitè assimilativa, ipsius terminus procedit formaliter in similitudinem naturæ, etiam ex eo, quòd amor sit infinitè unitivus, terminus hujus amoris unitivi formaliter procedit in identitatem naturæ. Consequentia rursus probatur. Sicuti nulla assimilatio, quæ non est in identitatem naturæ, est infinitè perfecta; ita nulla unio, quæ non est in identitatem cum unito, est infinitè perfecta: utique enim unio per identitatem major est omni aliâ unione. Ergo sicuti intellectio infinita formaliter exigit terminum identicè similem in natura: ita etiam amor infinitus exigit terminum identicè similem in natura.

Respondeo negando antecedens. Cujus probatio illos forsan arget, qui Divinæ naturæ constitutum extra lineam intellectivam inquirunt, ut adequatam rationem similitudinis substantialis in perfectissima assimilatione collocant. Nobis exiguum negotium facessit. Nam Respondeo, negando primum membrum consequentis, & causalem illius. Ratio quippe, cur terminus intellectiois Divinæ formaliter procedat in similitudinem naturæ, non est, quia est infinitè assimilativa; sed quia in Divinis intelligere ex vi propria lineæ est ipsam naturam Divinam; unde hoc ipso, quòd Verbum ex vi suæ processionis habet, quòd sit simile in esse intelligibili, habet etiam, quòd sit simile in esse naturali. At verò identitas & similitudo naturæ est extra lineam amoris & voluntatis; unde amor infinitus ex vi propria lineæ non habet, quòd sit unitivus substantialiter, sed tantum affectivè; ex conceptu verò implicito & conditione termini producti (quia videlicet tendit in productionem entis ac termini infiniti) habet, quòd etiam tribuat identitatem naturæ. Unde si per impossibile ratio impulsus infiniti posset esse separata, vel realiter distincta à natura Divina; Spiritus S. non procederet, ut idem in natura, sed præcisè ut impulsus & nexus affectivus duorum.

15. Sed contra hæc instas & objicis secundò. Agens intendit producere sibi simile tam in virtute radicali, quam proxima; sed virtus radicalis tam producendi Spiritum S. quam Verbum, est natura: ergo Pater & Verbum in productione

R. P. Mezg. Theol. Schol. Tom. 1.

Spiritus S. intendunt illum sibi assimilare etiam in natura.

Respondeo distinguendo majorem; agens, quod agit virtute proximâ per se primò destinata ad communicationem naturæ, concedo, quod non agit virtute proximâ destinata ad communicationem naturæ, nego, vel subdividuo majorem: tunc intendit sibi assimilare terminum in principio radicali, concomitanter, transeat, formaliter nego majorem. Sed principium radicale in productione Spiritus S. est natura; ita tamen, ut principium proximum non sit destinatum ad communicationem naturæ, concedo; secus, nego minorem & consequentiam, vel subdividuo consequens: ergo Pater & Verbum intendunt sibi assimilare Spiritum S. concomitanter, concedo, formaliter, nego consequentiam.

Adhuc instas & opponis tertio: Spiritus S. 16. formaliter procedit, ut Persona Divina: ergo procedit formaliter in similitudinem naturæ. Consequentia est manifesta, quia Persona Divina essentialiter includit naturam Divinam. Antecedens verò probatur primò, quia Spiritus S. vi suæ processionis habet, ut sit distinctus à Patre & Filio; sed est distinctus, in quantum est Persona Divina: ergo. Secundo, Quia ex vi processionis procedit, ut est, sed est Persona Divina: ergo. Tertio Spiritus S. ex vi processionis habet relationem tanquam constitutum Personæ; ergo ex vi processionis etiam habet, quòd sit Persona.

Respondeo negando antecedens, non enim ex vi processionis procedit, ut subsistens in natura; sed ut subsistens in amore; sive ut amor subsistens. Unde ad primam probationem distinguo minorem. Ex eo, quòd est Persona, est distinctus à Patre & Filio, tanquam ex ratione quasi materiali, concedo, tanquam ex ratione formali, nego. Ad secundam probationem Respondeo. Ex vi processionis procedit, ut est, & secundum omnem rationem quæ est, nego. secundum aliquam, concedo. Ad tertium Respondeo negando antecedens: habet enim relationem ex vi processionis tanquam modificativam amoris: ipsam verò ut modificativam naturæ & constitutivam Personæ, etiam habet per processionem, non tamen ex vi processionis.

§. V.

Corollaria.

Colliges ex his primò, falsam esse hanc consequentiam. Spiritus S. ex vi processionis est DEVS spiratus: ergo ex vi processionis est DEVS. Quia in antecedente terminus reduplicans afficit *ly spiratus*, & facit hunc sensum: quòd formalis terminus spirationis activa sit ratio impulsus & amoris spirati. In consequente verò afficit terminum Deitatis, quæ tamen non formaliter ex vi processionis, sed concomitanter tantum communicatur. Unde mutatur appellatio, & fit transitus à sensu composito termini complexi ad sensum divisum termini incomplexi.

Colliges secundò: rationem Verbi & Filii non distingui virtualiter intrinsecè in Divinis; quia etiam dictio & generatio virtualiter intrinsecè non distinguuntur. Neque refert, quòd Christus ut homo à supposito Verbi constituatur in ratione

E e 2

Fili